

Sub soarele speranței

Adrian Păpăruz

Adrian Păpăruz

Sub soarele speranței

Editura
3D

Drobeta
Turnu-Severin
2007

Adrian Păpăruz

Sub soarele speranței
Editura 3D – Drobeta Turnu-Severin, 2007

©toate drepturile sunt rezervate autorului

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Păpăruz Adrian

[Sub soarele speranței]/Păpăruz Adrian
Drobeta Turnu-Severin, Editura 3D, 2007

ISBN: 978-973-88366-8-6
821.135.1-1

*Carte apărută cu sprijinul financiar al
Consiliului Local Zărnești, jud. Brașov*

Coperta și grafica interioară: **Andreea Trifu**

Corectura: **Patricia-Viorica Belcin**

Editor: **Patricia Lidia**

Îmi aduc aminte primul meu contact cu scrierea lui Adrian. Este vorba despre poezia „Consultație”. Am citit-o la nesfârșit. Nu îmi venea a crede că încă se mai poate scrie bine. Avea o idee excepțională, nemaîntâlnită până în acel moment. Aveam senzația că mă aflu în fața celei de-a opta minuni a lumii. Colega mea, **Antoaneta Darie**, îmi spunea despre această poezie: *„Poate suntem cu toții niște psihiatri consultați de nebuni, niște homunculi suferinzi creați de plăsmuirile proprii imaginației, poate dintr-un univers paralel alter - egouri decorporalizate și-au fixat binoclul asupra bietelor noastre suflete grăbite să evadeze în orice, să răstoarne oricând ordinea logică și să îmbrățișeze cu disperare Totul. Toate identitățile și entitățile, toate formele materiei și ale dublului lor subtil, pentru a nu mai avea obsesia «hainelor fără trupuri», a separației și a însingurării. Foarte frumos, inspirat și profund!”*

Ca poet, Adrian s-a exprimat suficient de convingător pentru a îngădui nădejdi de evoluție, așa cum se observă din creațiile alcătuite în peniță fină și, cultivând mai degrabă sugestia și simbolul abstruz. Scrie cum trăiește, cum gândește... redus,

tumultuos, neașteptat, tragic, iute, usturos, vindecător și fulgerător. Aici mai pot înșira multe, dar mă abțin frumos. Adrian are fantezie, dar și ambiție. Gândirea sa este bazată pe intuiție, imaginație și dragoste, stimă deplină față de cuvinte și de viață (nu neapărat propria lui viață!) precum și de actul creativ, pur și simplu, care aici a devenit și un destin de poet. El nu imită, nu pastșează, nu ne dă citate, dar uneori nu uită că în lumea largă și profundă a poeziei... au mai fost și alții, care i-au influențat stilul și cărora le mulțumește prin omagii poetice. La el, cuvântul pulsează și visează, crește și dospește, explodează din inimă și creier, zboară spre înălțimi. Poemele lui sunt rotunde și șlefuite, lustruite bine, bătute-n monezi lucioase și de încredere în propria valoare. Are fantezie și fantasmagorie, vise și abisuri! Aș putea spune chiar că este un poet destul de post-modern, adică experimentează pe cont propriu, pe muchia cuțitului, deschis de tot.

Poezia lui se caracterizează prin romantism, simplitate a exprimării, dar profunzime a ideii, imaginație. Gândurile sale sunt devorate de cititori și meditate la nesfârșit, fiind originale și lipsite de accente demagogice sau subiecte mult prea dezbătute. În tot ceea ce scrie se poate remarca un interesant aliaj între realismul care spune că nu există și idealul care spune cum ar trebui să fie!

Deși acesta din urmă e mai puțin prezent, schimbă "proprietățile" poeziei, așa cum o cantitate mică dintr-un metal poate schimba decisiv proprietățile aliajului!

Poezia sa pare să urmeze îndeaproape etapele schimbării anotimpurilor și să se conformeze acestora: iarna, frig și tristețe, primăvara, momentul renașterii, vara, cu căldura și lumina sa, toamna, cu ploi scurte, mocănești. Dar toate anotimpurile... și poate, surprinzător, absolut toate... aduc un dram de speranță în suflet...

Cu ajutorul cuvântului, învelit în lumină și culoare, autorul smulge din grădina vieții crâmpoșe existențiale, pe care le abandonează în versuri iernatice, evidențiate de **Georgeta Muscă Oană**. „În tăceri nocturne, își culcă urechea pe suflet și aude tânguirea ploii, scâncetul singurătății, cântecul iubirii, simte foșnetul ninsorilor, inhalând profund mirosul de alb. Când speranțele se frâng, sub ghilotina durerii, gândul infirmității îl infioară, amintindu-și de «ziua când sufletul meu/ a fost amputat...» («Ziua destinului») și îl simte asemeni unui «iglu», troienit de singurătate și frig: «Și ninge-atât de tare.../Și lumea parcă a murit,/Sunt singur... singur... » («Deznădejde în fulgi») «e-atâta frig.../ și-am obosit» («Uitare») sau «mi-e sărutul atât de-nghetăt...» («Focul»)

Ninge alb, ninge neconținut, iar din crinii nopții se scutură petale cernite, albul fiind «îndoliat» de sentimente ce înfrunzesc dureri diamantine. Sub

tăvălugul clipelor de cleștar, în iarna sufletului, doar iubirea este cea care poate să renască speranța: «Totul se năruie.../ Și te strig...» («Când») și, trecând dincolo de iluzii, iubita devine singura certitudine: «numele tău/.../ sculptat de mine/ ca unic adevăr» («Numele tău»).

Prin venele gândului se prelinge presentimentul morții, resimțit intens noaptea: «În noaptea asta viața se sfârșește», și constată că «e firesc... a muri» («Firesc»), încât aude și «clopotele strigă sfârșitul» («Tablou final»). Chiar dacă autorul afirmă: «uneori mă joc cu moartea... » («Joc mortal»), teama de un destin implacabil îi bântuie simțurile: «mi-e tare frică de destin,/de tot ce-a fost, de mâine» («Agonia gândului»).»

*Din troienele iernii, Adrian Păpăruz trece subtil în universul energiilor descătuse, anotimpul regăsirii, reținerii și reșezării în forme pure a naturii, observat în acest volum de **Daniel-Dumitru Darie**. „Rareori amintită, primăvara este simțită ca necesara regăsire a forțelor proprii, spre pornirea către o nouă înțelegere a rostului în viață. Mereu invocată metaforic, primăvara este «pasul următor» pe care, trecând prin tristețile actuale, Adrian Păpăruz îl întrezărește, iarăși, la capătul drumului său: «Căci vântul regăsirii/Te va purta, încet,/Spre ziua ce ucide/O noapte de regret!» (Speranță).*

Deși neîncrezător uneori în propriile speranțe, uneori pus la zid de destin, din poezie se revarsă atât dorința de oprire sub zăpezi târzii, dar și dorința de a

continua sub soarele ce poate reda și contopi energia și viața, prin eterna iubire: «Ninge cu tine peste mine,/Cu mine mă-ntâlnesc mereu,/Oprește-mă, oprește-mă în tine,/Un alt nins eu, un alt nins Eu....» (Cu tine).

Prin timp, săgetând iluzii amare, oprindu-se uneori pe un peron al vieții, cu și prin credință, mereu căutând viața, precum colțul ierbii soarele, Adrian Păpăruz prinde în versuri hotarul ce aduce în realitate speranța existenței. Răzvrătindu-se prin ceruta și necesara răzvrătire aidoma mugurilor ce nu se vor uciși spre a nu da rod, «răzvrătește-te,-hai, uimește-mă iar,/învață-mă să prețuiesc/adevărul tău,/cel mai simplu din lume!» (Dorință), prin poezia sa, reparcurge ciclicul existențial al trecerii de la frigul pătunzător la nestăvilitul cer senin, dar brăzdat de furtunile nopților, de fulgerele existenței cotidiene, de tunetele împlinirilor și eșecurilor.”

*Și, absolut firesc, intră în anotimpul vara despre care vorbește **Florentin Adrian Maftei**, numind-o „căldura luminii”. „Multitudinea tematică, adâncul de miez aflat la poetul nostru, ne poartă cu gândul la cel care simte, dar și transmite mereu altfel, mereu determinat de al său crez. Dacă «Palmele cu care mângâi copacii/Sunt la fel de fierbinți,/Buzele la fel de nsetate/și visele cât veșnicia...» («Tu») reprezintă o trăire personală strictă, în contextul general al creației poetului, aceasta și incumbă, persuasiv, un altfel de percepție legată de lumea înconjurătoare, de viață ca*

ciclu și unicitate, de implacabil și divers, de cauză și efect.

La Adrian regăsim anotimpul luminii și al coacerii, vara, ca o condiție și un existențial propice maturărilor care dau forță și durate trăirii luminoase. Sau pregătește «neștiutul descoperit» unor astfel de trăiri. Poezia sa se vrea un eșantion din acea lumină și splendoare al vremii caniculare, mai rar regăsit în creațiile altor «alintători de vorbe». În «lumina lui» am căutat cu folos căldura, speranța și durabilul ce ne îmbogățesc cu fiecare citire, tot mai mult. Și nu numai."

După cum spune **Patricia-Viorica Belcin**, „pașii poetului ajung și pe cărările toamnei, acolo unde lacrimile norilor se amestecă, pastelat, cu cele ale arborilor- frunze tremurânde în zbor lin spre pământ. Și, pentru că «plânsul solitar a fost interzis», li se alătură, văzându-și zborul frânt, simțindu-se «Singur»: «Atâta toamnă pe străzi,/atâta tristețe pe sub frunze!/urmele mele ucise.../atâta vreme pierdută/atâta iubire!/peste mine tăcerea,/lacrimi de vreme ascunse...»

Cu toate acestea, are puterea de a se scutura de tristețe, sfătuiindu-ne și pe noi «să ne ascundem în mare/colorați în toamnă/și să ne limpezim tristețea/în stele mirosind a speranță» («Plâns de înger»). Până și lacrimile de iubire se transformă în nădejde: «Dacă-ți simt lacrima în această furtună/și sufletul mi-l împart fiecărui strop prăbușit,/pot spera că voi fi lângă tine?» («Dacă...»). Niciun culcuș nu i se pare mai potrivit

poetului decât acela din sufletul iubitei: «Chiar dacă vâjâie vântul/Și chiar dacă plouă;/Chiar de ți-e sufletul plin de-atâta toamnă.../Lasă-mi măcar o fereastră, oricât de multe frunze/Îți vor bate în tâmpă.../Lasă-mă să cutreier în noapte/Cu ochii mirați, cu brațele-ntinse,/Să caut nebun dimineața,/Lasă-mi o ușă deschisă/ Să pot adormi, obosit,/La tine în suflet!» («La tine»).

În peregrinările sale, găsim culori de toamnă îmbinate în vârtejuri emoționale, din care primordiale sunt speranțele- flamuri de pace sufletească.

Chiar dacă își va lăsa timpul «în voia vântului, în voia clipei...», va continua să spere!"

Există anumite dimensiuni pe care, poate doar fiindcă nu avem noi puterea să le definim, le numim minuni... Minunile nu trebuie așteptate... ar trebui doar să le dăm șansa să existe, crezând în ele... Poezia, în diferitele ei forme, este una dintre cele mai frumoase minuni ale vieților noastre... Și faptul că azi pot ține în mână o carte, în care apar pentru prima dată aceste poezii, ce poartă semnătura lui Adrian Păpăruz mă face să tresalt de bucurie.

Patricia Lidia

Când...

Când am nevoie de tine, te strig....
Simplu, ca și cum în strigătul meu
ai încăpea lângă litere...
E o minciună, desigur,
Totuși, e mai mult decât
Această lungă și tristă așteptare...
Te strig și-mi închid ochii și ferestrele
Și bâjbâi printre cuvintele pe care mi le-ai spus,
Printre pereții pe care i-ai atins...
Când am nevoie de tine
Totul se năruie,
Și te strig....

Glumă

Întinde-ți brațul stâng și acoperă luna,
Sărută-mă și dă universul mai încet...
Aruncă-ți dantela pe steaua polară
Și sparge clepsidra în tâmpla mea;
Numără stelele ce vor cădea prin fereastră,
Închide-ți ochii și strivește-mă de buzele tale...
Imaginează-ți c-am fost exilați...
Nu te opri;
Chiar dacă cineva va bate în ușă
Și sirenele morții vor țipa prin oraș,
Rămâi aici, înlăuntrul meu,
Agățați amândoi de o singură inimă,
Fiindcă, oricum, existența noastră e o glumă!

Noi

Stăm amândoi sub ferestrele stinse,
Unul din noi are lacrimi aprinse,
Stăm amândoi la margini de lume,
Care din noi a rămas fără nume?
Care din noi a-nvățat să regrete?
Care din doi are dreptul s-aștepte?
Stăm amândoi pe o stradă pustie,
Amândoi triști, într-o lume târzie,
Stăm amândoi condamnați la tăcere-
Și tu și eu cu aceeași durere,
Stăm amândoi și nu trece nimeni-
Luna și noi și bezna din inimi!

Ninge

Și ninge iarăși între noi
de nu-ți mai pot vedea tristețea
prin zăpadă,
e prea mult alb pentru noi doi,
e mult prea multă îndoială...
de-atâta nea crescută printre visuri,
de-atâta cer înfipt în ochi,
ne-au amortit aripile de fluturi,
și, disperați, ne căutăm prin gropi...
Și ninge, ninge-ntuna,
de parcă-am fi îndoliați...
Ce crește între noi minciuna,
de cine suntem blestemați?

Paradox

Un om își săpase o groapă,
Demult voia să cadă în ea,
Dar săpase, probabil, prea mult,
Căci dăduse de apă....
Un om își săpase o groapă,
Demult voia să se-ngroape,
Dar săpase c-o sapă
Prea strâmtă și prea mică groapă...
Săpa într-o zi un om la o groapă,
Avea lângă el o cruce de lemn
Pe care scrisese: odihnește aici
Un om ce, c-o sapă, a săpat
Până a dat de infern....
Dar... a dat de-un coșciug,
Tot de lemn... și, mirat,
Înăuntru s-a găsit tot pe el!

Dacă

Dacă aud pasul tău, mângâind câmpia,
Și inima mea în câmpie o-ngrop,
Pot striga că sunt lângă tine?
Dacă aud gândul tău, străbătând orizontul,
Și dorul meu vântului dăruiesc,
Pot să cred că sunt lângă tine?
Dacă noaptea te-aud rugându-te zilei
Și-n ruga mea nopții tale mă-nchin,
Pot visa că sunt lângă tine?
Dacă-ți simt lacrima în această furtună
Și sufletul mi-l împart fiecărui strop prăbușit,
Pot spera că voi fi lângă tine?

Blestem

De-ți bate-n geam norocul împușcat,
Cu răni de fiară încolțită,
În câmp pustiu,
În cer pustiu,
În miez de viață pustiită,
Să râzi, s-alergi în jurul tău,
Să lași obloanele închise,
Și nu cumva să-ți pară rău
Că-s lacrimile stinse...
De-ți bate-n uși norocul muribund,
Urlând a disperare,
Închide-ți pleoapele și fugi
Și nu-ți păsa că doare...
Norocul... oricum va muri,
Doar suferința ți-e nemuritoare....

Singurătate

În camera mea cu ferestre pictate
Cad frunze din arbori visați,
În camera mea cu uși desenate
Mi-e sufletul desenat pe tavan....
În camera mea cu iluzii vărgate
Dimineța ești tu, răsărind,
În camera mea cu zâmbete moarte
Din eu în eu, te nasc, teucid...

La tine

Lasă-mi o ușă deschisă,
Chiar dacă vâjâie vântul
Și chiar dacă plouă;
Chiar de ți-e sufletul plin de-atâta toamnă...
Lasă-mi măcar o fereastră, oricât de multe
Frunze îți vor bate în tâmpă...
Lasă-mă să cutreier în noapte
Cu ochii mirați, cu brațele-ntinse,
Să caut nebun dimineața,
Lasă-mi o ușă deschisă
Să pot adormi, obosit,
La tine în suflet!

Omagiu

Ridică un deget, Nichita,
Prin țărâna ce ți-a acoperit cuvintele,
Cuvintele tale zămislite pentru alte lumi,
Într-o altă limbă...
Întinde-ne un braț, Nichita,
Și leagă-l a eternitate,
Căci, noi la o margine,
Iar tu la o alta,
Am orbit fără ochii tăi-
Atât de devreme întorși în ninsori...
Și nu mai știm, dragă Nichita,
De ce sunt caii albaștrii, albaștrii,
Și de ce soldatul mărșăluia
Pe pământul de carne,
Pe pământul de pământ...
Ridică un deget, Nichita,
Întinde-ți un braț și leagă-l
A eternitate,
Ca și cum, în această lume,
Tu la o margine,
Noi la o margine,
Te-am putea regăsi
Și ne-ai putea ierta, dragă Nichita!

Speranță

Atunci când drumul vieții
În cumpănă stă zile,
Când te înghite noaptea
Și-n ochi nu mai ai stele,
Când pașii grei îți poartă
Povara umilinței
Și te ascunzi de soartă,
Îngenunchind credinței,
Atunci când lungă pare
Secunda de-așteptare
A lacrimii ce-ți cade
Pe mâini, în întuneric,
Atunci când totul pierde
Din tot ce ai iubit,
Când sufletul se pierde
Și dorul e cumplit,
Atunci ridică-ți ochii
Și chiar de-i beznă încă,
Pășește cu speranță
În noaptea cea adâncă,
Ridică-ți pe catarge
Și amintirile și visul,
Căci vântul regăsirii
Te va purta, încet,
Spre ziua ce ucide
O noapte de regret!

Inventează

Inventează ceva...
Rotund și albastru,
Ceva în care să-mi învelesc sentimentele
În nopțile reci
Când în sufletul tău e- atâta zăpadă...
Inventează ceva...
O culoare nouă,
Un cuvânt,
Orice altceva
De care să mă pot sprijini
În amurgul iubirii tale...
Inventează, iubito, ceva,
O ultimă minune ...
Ceva în care să cred... cum am crezut
Doar în tine!

Ce bine!

Ce bine că orbii au fost inventați
Înainte de propria mea orbire
Și că disperarea nu s-a născut
Din pântecel mănii cuvintelor
Pe care n-am apucat să le spun!
Ce bine că disprețul l-am descoperit
Mai întâi în privirea iubitei
Și abia mai târziu în a mea!
Ce bine că ura exista cu mult înainte
Să-mi urăsc viața!

Cuvintele

Căutam cuvintele pe sub pat;
Le-avusesem pe toate în gură,
Te visam și-am țipat
Și cuvintele fugiseră-n lună.....

Căutam cuvintele pe sub pat;
erau tocmai acele cuvinte...
O oglindă în tâmplă mi-am spart,
Te doream și-am țipat....

Căutam cuvintele disperat,
Cu gura deschisă sub pat...
Și erau tocmai acele cuvinte
Neinventate și sfinte...

Fiului meu

Să nu plângi peste mine,
Etern fie-ți surâsul,
Din lacrimile tale
Să nu se-adape Styxul...
Să nu mă strigi în noapte,
Să nu îmi cauți chipul,
Alungă-mă din toate,
Îngroapă-mi și trecutul...
Să nu încerci zadarnic
Să faci din mine-un sfânt,
Nu te-nchina aiurea,
Pământ am fost și sunt...
Să nu-ți ucizi speranța,
E tot ce îți rămâne,
Învăță să-nvingi soarta
Și să mă uiți, copile...

Minciuna

Iubire nu există, există doar creduli,
iluzii și speranță
și visuri de nebuni...
iubire nu există,
ci numai dor de ea,
minciună și orgolii,
putință de-a putea...
iubire nu există,
e-un fel de Dumnezeu
în care crezi o viață
și-l tot aștepți mereu...
iubire nu există
de nu crezi în minuni,
ci, doar dureri sfințite
în lacrimi și-n minciuni.

Mai departe...

Să mă crezi pe cuvânt!
Păsările nu mor pe pământ....
Eu știu că încă nu m-am născut
Și că cei nenăscuți nu pot fi îngropați...
Păsările au morminte pe nori
Sau chiar mai departe...
Să mă crezi,
Să nu mă uiți în cuvânt!
Păsările se-ntorc întotdeauna...
Eu știu că încă nu m-am născut
Am zburat doar deasupra inimii tale
Sau chiar mai departe...
Să mă crezi, nu te opri în cuvânt!
Păsările nu mor pe pământ,
Ci mult mai departe...

Am să te caut

Am să te caut mai întâi în mine,
în fiecare ieri, mai apoi, în fiecare devreme
pierdut... până târziu...
și o voi lua de la capăt...
aș putea să-ți vorbesc
sau să-ți tac până când cuvintele
te vor naște
și tăcerea te va ucide,
dar eu te vreau așa cum ai fost
în fiecare azi, în fiecare mâine...

Despre tine....

să vorbesc despre tine
zidurilor pe care le-ai atins,
păsărilor mușcate de cer,
fluturilor uciși de privirea ta...
de tine, despre tine, cui, până când?
să vorbesc, să adun câte-un pumn
din ce numeam fericire
și să-mi dau cu el peste față...
să pot bâigui, în această durere a nopții,
când luna se naște iar din nimic,
numele, numele tău, viața....
să vorbesc despre tine
copiilor triști
și câinilor vagabonzi
până la ziuă, până la sfârșit...

Lasă-mi

mai lasă-mi cuvintele
ce nu le-am putut înțelege,
o viață întreagă să le pot tălmăci...
durere, mai lasă-mi, sub preș, la intrare,
să nu pot din casă nicidecum mai ieși...
mai lasă-mi, te rog, speranțele noastre,
noaptea legate pe cer,
zâmbetul tău pe-un perete întreg...
mai dă-mi nebunia și du-te....

sau nu-mi da nimic și rămâi!

Timișoara

În piața poeziei
Copiii au murit poeți
Iar cuvintele lor
Au rămas pe marmora roșie
Pășine, câteva mii sau câteva sute...
Adună-le, trecătorule,
Dăruiește-le libertății!

Cu tine

Ninge cu tine peste mine,
Cu mine mă-ntălnesc mereu...
Și fiecare oră care vine
Mai naște-un eu, mai naște-un Eu...
Cu tine ninge peste mine
La porți de cer. Și te cerșesc.
Și-n fiecare noapte care vine
Mă tem că n-am să te opresc...
Ninge cu tine peste tot
Neauzită nea, neauzită,
Ninge cu tine peste mine,
Cu mine mă-ntălnesc mereu,
Oprește-mă, oprește-mă în tine,
Un alt nins eu, un alt nins Eu....

Helior

Helior păștea caii
și copitele lor păzeau iarba,
ca o lecție învățată, repetată...
eu te mușcam de ureche
când unghiile tale
s-au înfipt în spatele meu,
ca o lecție învățată, repetată...
eu te sculptam
cu brațele goale,
ca și cum rușinea
n-ar fi trebuit să existe,
când unghiile tale s-au înfipt în spatele meu
până în inima ce-mi bătea,
ca o lecție învățată, repetată...
Helior păștea caii
și caii pășteau iarba
când tu, tocmai tu,
mă-ntrebai cine e Helior?!

Mamei

Tu, mamă, parcă n-ai fi fost născută,
Sculptată parc-ai fi din suferinți
Și fericirea ți-e pierdută
Pe lungul drum de umilinți.
Tu, mamă, condamnată încă
De nu știi ce destin meschin,
Îți porți iubirea ta cea sfântă
Ca pe o cruce, pe un drum de chin...
Și, ție, mamă, fără de speranță
Îți pare-ntregul univers,
Doar fiii tăi îți par ultima șansă
Să dea acestei lumi vreun sens...
Vai, mamă, cum te simt pierdută
În încheștarea-ți de Sisif...
Și cum mă tem că ziua începută
Te va purta, tăcut, înspre nimic....

Tu

Tu și acum legeni frunzele,
Nu ți-ai schimbat nici măcar culoarea
lacrimilor...
Porți aceeași inimă de mătase,
Mereu m-ai uimit
Cu eternitatea sfintei tale nebunii,
Cu ochii tăi ca două mănăstiri
În așteptarea celui uns...
Palmele cu care mângâi copacii
Sunt la fel de fierbinți,
Buzele la fel de nsetate
Și visele cât veșnicia...
Numai eu sunt altfel acum....
Tu legeni încă frunzele
Și numeri picăturile ploii,
Porți doliu și râzi de trecut...

Păsările

Toate păsările și-au făcut exil
Pe creierul meu,
Iar tu, candidă precum Brutus,
Zbori și scuipi semințe pe trotuar
De parcă n-ai vedea cum ciocurile lor
Îmi ciugulesc fericite toate amintirile despre
tine...
Mă și mir că mai știu cum te numești
Femeie-acvilă-ce zbori-liniștită,
De parcă n-ai vedea
Că, lângă tine, Cezar e mort!

Poetul

Poetul scria poezii...
Firesc, nu-i așa?
Doar asta-i era menirea...
Numai că el, poetul,
Ar fi putut sculpta trupuri cu mâinile goale.
Sau putea picta sentimentele...
Ar fi putut, de pildă, înjura politicienii,
Sectoristul, vecinii, să se îmbete
Sau să moară...
Dar el, poetul,
Continua să scrie,
Să scrie despre iubirea lui,
Mereu despre iubirea lui
Flămândă ca o gaură neagră...
Să scrie, să scrie cu pixul, cu stiloul,
Cu unghiile, cu propriile lacrimi...
Iar iubirea venea până la capătul
Patului său răvășit
Și fugea de disperata lui singurătate

În patul vecinului, al sectoristului...
Cui să-i pese că, acolo,
În mintea poetului,
Iubirea urla prizonieră?
Poetul scria și iubea
Sau poate, invers...
Fără să știe măcar
Că iubirea lui era analfabetă!

Iglu

mi-e frig de tine
noaptea târziu...
mâinile-ți reci au rămas peste inima mea,
prin venele mele, cuburi de sânge, haotic...
din lacrimi mi-am sculptat un sărut...
mi-e frig de tine...
ochii-ți de gheață
în tâmpile mă ard...
din sufletu-mi iglu
n-a mai rămas decât un strigăt!

Moartea unei iubiri

Nu mai avem nimic a ne mai spune,
Străini, frustrați, în jumătăți de lume,
Ne furișăm stupizi, fără speranță
Tot căutând în beznă- o dimineată

Nimic din ce a fost nu va să fie
Chiar de ni-s sufletele triste și stinghere,
Chiar de-am lipi iubirea ruptă
Mereu ne vom izbi doar de himere...

Vom naviga prin amintiri, haotic
Și lacrimi obosite vom ascunde
Vom mai zâmbi, așa, estetic
Și noaptea vom urla în perne...

Și totuși, vom uita ce-am fost vreodată
Un trup și-un suflet laolaltă,
De jurămintele eternului mereu,
Adio tu, adio eu.....

Hipnotica

Tu visai cu ochii deschiși
Fără să știi că visurile tale
Se așezau pe ramuri, pe poteci, pe parbrize
Așa, ca un abur, ca un descântec...
Cum, mirați, trecătorii hulpavi
Înhățau
Așa, gratuit,
Câte un vis pe jumătate
Sau chiar câte unul întreg,
Îngrădindu-l într-un buzunar
Sau în vreo sacoșă, deasupra pâinii...
Visai atât de frumos
Încât, pe nesimțite,
Lumea devenise mai bună...
Un adolescent chiar cedase locul
Unei bătrâne în troleu,
Iar un senator își donase
Toată averea unui orfelinat...
Tu nici nu știai toate aceste lucruri,
Fiindcă continuai să visezi,

Și visurile tale se amestecau frumos,
Așa, precum frișca și ciocolata
Pe un tort....
Și cum puteam să nu mă-ndrăgostesc
De ochii tăi mai întâi și apoi de tot restul,
Când contemporanii mei se mutaseră cu toții
La Rio,
Dansând fericiți lambada pentru tine?!

Iubirea din noi....

Ai spus să ne luăm inima
S-o oferim soarelui în asfințit,
Să sărutăm lumina
Și să citim destinul sculptat în nisip...

Ai vrut să pictăm păsări,
Să nu uităm să zburăm,
Să ne ascundem în mare
Colorați în toamnă
Și să ne limpezim tristețea
În stelele mirosind a speranță...

Ai adormit rugându-mă
Să nu uit să mângâi pietrele arse de dor
Și mai ales să te trezesc
Când vom fi devenit proprii noștrii îngeri....

Iar eu am făcut tot ce mi-ai cerut....

Cuvinte de iubire

Ne-am transformat în rouă
Înghițită de păsări însetate....
Cândva puteam să zâmbesc...

Acum te privesc prin cristalul luminii,
Aș vrea să-ți strig că ți-s ochii
Însângerați de timp,
Ochii tăi sunt atât de singuri...

Aș fi vrut să mai mă poți privi,
Măcar o singură dată,
Să mai putem alerga
Pe nisipul de foc...

Ne-am transformat în inimi,
Și batem acum în piepturi străine....

Cântec șoptit

Ești tu, te recunosc, lacrimă suavă,
diamant de rouă în universul meu
amorf,

doar tu îmi poți dărui primăvara,
aici, în transparența mea enclavă,
din care vântul stelar mă împinge
spre ultima vamă....

Ești tu, fugar al meu și al nimănui altcuiva...
Te recunosc, chiar dacă furtunile visate
te-au alungat aproape de nemurire,
aproape de EL...

Doar eu mai pot să te văd, acum,
când tu ești un cântec șoptit
pe altarul durerii mele.

Ochii de strajă

Zâmbesc....

Tu cerni cuvinte de iubire...

Dincolo de azur îngerii plâng...

Zâmbetul meu

E sărutul dimineții, zbor prin marea sufletului...

Cuvintele tale îmi spală lacrimile

Prelinse în lumina amurgului...

În palmele tale, brăzdate de suspine,

Ți-am așezat, cu sfială,

Macii coborâți din curcubeu...

Și ochii, iubitele,

Ochii mei adormiți

Pe prispa speranței tale....

Străjuiește-i până atunci

Când cuvântul tău

Va bate în locul inimii mele!

Târziu... timpul...

Cândva construiam castele
Din petale albastre,
Camere ascunse, labirinturi...
Imploram destinul
Să fie îngăduitor
Cu neputințele noastre
De a savârși toate visurile
Până la capăt;
Eram umbre îmbrățișate
Pe aleile desfrunzite
De șoaptele noastre,
Iubire, paroxism...
Acum e timpul târziului,
Al acelui timp care nu știe
Că flacăra uriașă ce luminează lumea
E doar amintirea iubirii noastre!

Alături de iubire

M-am îngropat alături de iubire,
Alături de iubirea mea,
Pământul a-ncetat să fie,
Tristețea m-a cuprins în ea.

Mi-am îngropat dorințele și visul
Și m-am închis în univers,
În loc de vârf, eu mi-am ales abisul,
Ființei tale i-am mai dat un sens.

Din lutul care mă-nconjoară
Te-am întrupat... și te-am ucis...
Și liniștea ce mă-mpresoară
Îmi amintește că m-am stins.

Sunt singur, singur cu pământul,
Și n-am lumină, nu am grai,
De mine a uitat și „Sfântul”,
Nu am nici cruce și nici rai.

Cu mine-alături doar iubirea
Și chipul tău pietrificat...
Nu-mi trebe’Doamne, nemurirea,
Dă-mi doar sărutul, l-am uitat!

Tăcere bacoviană

Sub pleoapa timpului pierdut
Împart iubiri fugare,
Câte-am avut, câte-am pierdut...
E toamna vieții... și mă doare...

O bancă sta uimită pe cărare
În parcul colindat de amintiri,
Din ochi îmi cade o culoare,
Din inimă... uscați zefiri...

Mi-e sufletul pierdut în lumi bizare
Și fug haotic de oglinzi,
Sunt un izvor întors din mare
Spre muntele păzit de sfinți....

Atât amar se leagănă cu plopii,
Atâtea păsări fug în nori,
E timpul, dar, să vină popii,
E timpul inimă... să mori!

Tu taci... și ploaia timpului mă sperie...
Eu tac... tăcerea greu se cerne;
Pe fruntea ta s-au desenat mătăanii,
Cuvântul l-ai ucis în zori...

Aproape sfânt te văd acum
Mi-e tare frig, atâtea vreau să-ți spun...
Nici nu mai știu cine să fiu
La poarta mănăstirii tale.

(O Magdalena, poate, sau o Sara,
Ceva la care să te-nchini?)

Tu nu mai vii în patul meu
Și nici în vise nu mă lași cu tine,
Atât de-aproape ești de Dumnezeu
Mi-e frică... și tu taci.....cu bine!

Tăticul

Mai stai, tăticule, măcar o vară,
Eu sunt atât de mic și mi-e atâta frică,
Iar fără tine rău o să mă doară
Și lumea mea va deveni atât de mică!

Mai stai, ne vom juca de-a viața,
Iar eu voi fi inima ta
Și nici un muritor din lumea asta
Nu va-ndrăznii să mi te ia!

Privește, tată, lacrimile mele,
E mult de când tot cad așa,
Era târziu și tu, privind la stele,
Rugai pe cineva să aibă grija mea;

De-atunci nu mai zâmbesc
Și nu mai pot nici să mă joc,
Tăticule, eu doar pe tine te iubesc,
Tu nu mă mai iubești deloc?

Sunt doar al tău din tălpi până în sânge
Și știu că m-ai dorit, ca pe un zeu,
Acum, o lacrimă mă frânge,
Tu nu mai vrei să fii tăticul meu?

Mai stai, tăticule, măcar o vară,
Mă voi lipi de pieptul tău,
Voi sta așa în fiecare seară,
Să-l îmbunez pe Dumnezeu!

Rămâi aicea, lângă mine,
Voi fi mereu inima ta,
Iar tu, tăticul cel mai bun din lume,
Vei fi în veci lumina mea!

Dăruiește-mi

Mai dăruiește-mi într-o zi
Un cântec necântat de nimeni,
Un țărm pe care tu, cândva,
L-ai presărat cu inimi.

Mai dăruiește-mi tot ce-a fost,
O întâmplare-a ființei,
Sunt călător ajuns în port,
Din veacul neputinței.

Mai fii o clipă ce n-ai fost,
Străină de iubiri bizare,
Un înger cautându-și rost
Prin lumea asta mare

Apoi fii tu, așa cum ești,
O incredibilă culoare,
Pierdut să fiu, căci te iubesc,
Iar tu să râzi... nepăsătoare...

Amăgirea

Să mor?
O moarte banală...
Să plec?
Un hoinar fără gară...
Să strig o iubire nedemnă
(și totuși atât de eternă) ?
Mi-ar fi călău răspunsul,
Secure mi-ar fi firea...
Și-atunci?
În veci, cu amăgirea.....

Peron

Peron în așteptare...
ceva dinlăuntrul tău
frământă timpul cu lacrimi
în văzul acelora
și al celorlalți călători navetiști.

Peron pustiu...
în mijlocul luminii sperate
ca și cum ceilalți
ar putea ști de unde vine
întunericul minții.

Peron...
dintr-un capăt până la celălalt capăt de suflet
ceva dinlăuntrul tău
frământă chipul meu cu veșnicia
în văzul acelora
și al celorlalți
care încă mai vin!

Noaptea sfârșitului

În noaptea asta viața se sfârșește
Și împărțit voi fi în întrebări,
Din mine ziduri se vor face
Pentru sălbatice mirări...
În noaptea asta dor îmi e de piatră, de respirați,
De aripi, de pământ,
De tine, mai ales, de apă,
De dorul tău împrăștiat de vânt...
În noaptea asta n-am să fiu cu tine,
Căci, împărțit voi fi
În întrebări,
Din mine ziduri se vor face
Pentru sălbatice mirări!

Minciuna

Ai fost o minciună galbenă
În sertarul de sus al minții mele...
Și galbenul tău stupid
Îmi strivea neuronii....
Ai fost o minciună frumoasă
Așa, goală, ca o duminică de vară,
Doar că... venise timpul
Să zugrăvesc toate sertarele de sus
Ale minții mele... într-o altă culoare!

Credință

Și atât de ușor pare a fi...
Cu mâinile-ntinse sub ploaia frunzelor,
Gânduri umede, suflete aride,
Trupuri până la genunchi,
Poduri șubrede, fluvii dezlănțuite,
Atâta ușurință pare
În gestul dezbrăcării de sine,
Cu mâinile împietrite în ploaia umbrelor,
Întoarcere simplă în adevăr
Dinspre rătăcire....

Dar atâta durere peste amintirile nerostului,
Atâta suferință peste întâmplarea de fii!

Spune-mi

Mai spune-mi ceva despre noi,
Amintirile le-am pierdut undeva...
Despre acel tărâm, despre acele cuvinte...
Povestește-mi ceea ce știi
Din istoria sufletelor -
Cum se nasc, de ce mor...
Vorbește-mi, de pildă, de tine,
De ce m-ai iubit, de ce m-ai urât....

Sau nu, să nu-mi spui nimic;
Taci....Și mai pune în cupă otravă...

Amintirile, singure, vor vorbi!

Alter ego

Din junglă în junglă,
Suflet sălbatic, mă porți,
Ca pe o fiară rănită de proprii ei colți...

Din iubire-n iubire,
Capcane adânci,
Arunci peste mine blesteme
Și cânti...

Îți sângerează râsul,
Mă mai ucizi puțin,
Și, dintr-o dată, viața,
Îți pare- un cimitir !

Tăcere

Dar nu mi-ai spus nimic,
Ca și cum eu ar fi trebuit să înțeleg,
Și, poate, chiar ar fi trebuit
Să mă nasc în memoria inimii tale...

Nu mi-ai spus nimic,
Crezând că timpul are întotdeauna
Doar două capete-

Unul al meu și un altul al tău-

Și, că, oricum, undeva,
Între secundă și clipă,
Ne vom atinge inimile,
Cuvintele, lacrimile...

Poezia

Același refugiu... etern;
mi-e și frică să mă gândesc
că s-ar putea întâmpla
să-mi izbesc cuvintele
într-o zi,
într-o noapte,
într-o viață,
de alte cuvinte,
mai din piatră decât ale mele,
ca două capete încăpățânate
până la sânge,
până la pierderea de sine,
a propriului adevăr... și- atunci
nevoit să fiu să-mi inventez nebunia...

unică...

Necesitate

Va trebui, firește, să te renasc,
Oricâtă frică mi-ar fi
De durerile re-facerii fără anestezic,

Oricât de mult m-ar dura
Primul tău țipăt
Și primele tale lacrimi...

Va trebui, firește,
Să te hrănesc din propriile mele speranțe
Și visuri,
Să te legăn,
Să-ți cânt,
Să te port îmbrăcată în roșu...

Va trebui, iubire, să râzi
Și să uiți, să mă crezi pe cuvânt,

Căci unul fără altul
Nu putem respira!

Celei care a murit nenăscută

mi-e sete de numele tău, încuiat
ca o pradă
într-o duminică de ceară...

de numele tău, încarcerat
de un funcționar cenușiu,
de un preot avar
și de toți ceilalți...

mi-e foame de tine,
cea de luni, cea de marți,
de aceea de ieri
și mereu de aceea de mâine...

mi-e dor de aripile tale deschise,
de zborul tău încătușat,
de cuvintele spuse
și de cele pe care
n-ai să mi le spui niciodată!

Somnul rațiunii

Copiii dormeau în iatacuri roșii,
Înfășurați strâns...
Dormeau pe fețe de pernă croșetate,
Și, oftând, visau că sunt înveliți
Cu drapelul Americii...

Dormeau frumos,
Dar părinții își astupau urechile, ferestrele,
mintea,
Speriați de cuvintele somnului lor;

Copiii dormeau, sforăind Libertatea,
Și părinții cântau imnul cârmaciului...

Cine să bănuiască că acești copii,
Trezii de dorul dreptății,
Vor pieri în numele visului lor ?

Acum, părinții lor, obosiți de atâtea ovații,
Au adormit, strigându-le-n somn
Numele pierdute pe stradă...

România!

Despărțire

Dacă pleci, să iei totul... nu te opri să-mi privești
brațele
ce te-au cuprins înlăuntrul lor,
nu te opri să m-ascuți sau
să-mi dai o batistă;
adună-ți toate amintirile
și îngrămădește-le în geamantan;
îți va rămâne, poate, loc și pentru
ura cu care m-ai iubit
și pentru visele din debara....

Dacă pleci, te rog, nu-ți uita sentimentele la
oglindă,
căldura trupului sau mireasma părului tău
minunat;
mai bine nu te grăbi, așa cum faci tu de obicei,
caută tot ce ai la mine în suflet,
să nu regreti, mai târziu,
că ți-ai uitat dragostea, liniștea
sau speranța în spatele acestei uși...

Și, chiar dacă ești obosită, te rog,
să tai cu atenție fotografia,
să nu-ți rămână lângă mine
vreun petic din rochia de mireasă...

Dacă pleci, nu-ți uita fericirea,
e pe raftul cu jucării,
iar pe balcon trebuie să găsești
o parte din trecutul tău,
în cutia cu păpușile Barbie...

Să fii atentă, iubito, cum traversezi disperarea
și cum vei parca pe bulevardul singurătății...
Să nu uiți nimic, să iei totul....

Timpul doar să mi-l lași,
Voi avea nevoie de el... să te uit!

Deziluzie

Dar am găsit doar visuri stinse
Și amintiri de lacrimi prinse,
Nici un surâs și nici o dimineață
Acolo unde eu speram speranță...

Pierdut și orb de disperare
Am căutat în tine o cărare,
Fără să știu, fără să cred
Că rătăcesc doar în regret...

Să mă ridic din mine-am vrut
Peste-ntunericul tristeții...
Atât de mult în tine am crezut
Și-acum... cerșesc o viață vieții!

Iubire imposibilă

Eu eram miercuri, parcă a fost ieri;
dar, nu... ieri a fost joi, tu erai joi
și joi ai rămas de atunci în fiecare zi...
Ni s-au ars buzele în așteptarea sărutului
și brațele ni s-au uscat în așteptarea îmbrățișării,
orbi am rămas pe tărâmul surzilor, fără
cuvinte...

Eu eram miercuri și tu, joi... pe vecie alături,
veșnic despărțiți de o singură clipă;
Eu am fost, apoi, vineri, sâmbătă, luni...
niciodată joi... azi e miercuri, mâine ești tu...
Eu? Nu mai știu...

Iluzii în pas de dragoste

Prinde-mă...
Picioarele tale sunt mai lungi cu câteva lacrimi...
Uimește-mă cât de repede poți tu inventa ceva
Care să mă țină legat de verdele ochiului tău
drept,
De căldura sânului stâng...
Hai, visată femeie,
Mirată poți să rămâi
Cât de mult semănăm,
Dar fă-mă să cred,
Trebuie să cred
Că ești unică!

Prostituatei

Doar saltimbanci în fundul gol
Mai străjuiesc acum pereții creierului tău
Pe care îl slăveau, până mai ieri, poeții...

Nimicul din nimic se înmulțește,
Ca praful pe un drum de țară,
În mintea ta nici gândul
Nu-ndrăznește să încolțească, să răsară....

Ești ca o sticlă fără dop
Ce și-a pierdut alcoolul,
Și-acum aștepti doar să te spargi
De-o vrea vreun domn să-ți tragă cu piciorul....

Mă mir că încă mai respiri,
Așa, fără să-ți pese,
De neagra gaură în care-ți vin
Tot ce se-aruncă de pe mese...

Măcar un ochi să-l ții deschis,
Și o ureche trează,
Căci, poate, atunci, aproape de abis,
Vei deveni mai brează!

Deznădejde în fulgi

De parcă prima oară- ar ninge
Peste păcatele din noi,
Peste gunoaiele din lume,
Peste atâtea disperări,
Ca un copil ce vede-ntâia oară
Un fulg de nea, neauzit,
Încremenit, cu ochi arzând
De o dorință ne-mplinită...
Adulmec lacom, ca un lup,
Mirosul alb al resemnării,
Și amintiri din pomul rupt
Mi se preling pe buzele tăcerii...
Cine mai știe când a nins
În mine-ntâia oară
Și câte ierni m-am tot învins,
Mintindu-mă că-i vară?
Acum mă simt prea obosit
Și ninge-atât de tare...
Și lumea parcă a murit,
Sunt singur... singur... Oare?

Ultima scrisoare

Când mi-am pierdut cuvintele,
Nu știu...
Și nici nu știu de le-am avut vreodată,
Poate-am visat că le-aruncam din inimă
În apă....

Când mi-am pierdut curajul,
Am uitat,
Sau mintea mi s-a încurcat prin ceruri
Și, dacă mut și singur am rămas,
Pe cine să arunc blestemul?

Doar clipa-n care te-am pierdut
Mi-a mai rămas, pe undeva, prin minte,
Eram desculț, pe-un vârf de stea,
Când ai plecat spre cele sfinte.

„Adio” nu mi-ai spus atunci,
„Adio” nu există...
Ce dacă sunt, ce dacă-ai fost??
Doar nebunia mă asistă...

Agonia gândului

mi-e frică spun
și mă ascund
în tainice cotloane
ce nu știam mai ieri
că sunt în mintea-mi ce adoarme...

mi-e tare frică de destin,
de tot ce-a fost, de mâine,
mi-e frică dragul meu copil,
că n-am să fiu cu tine
atunci când tu vei învăța
să-ți fie dor de mine...

și-așa, mă târ zi după zi,
cerșindu-ți doar surâsul,
pe care mi-l voi aminti
chiar de voi trece Styxul....

mi-e frică, dar,
și nicăieri nu pot fugi de frică,
că-n ziua- aceea de hotar
tu vei avea doar o mămică!

Decembrie 1989

Ne-am îmbătat în sângele victoriei,
Lăsându-ne purtați de val,
Dar câți am pus o literă istoriei
Și câți ne-am așezat pe pedestal?

Am așteptat această deșteptare
În zeci de ani, încătușați,
Doream un semn în fiecare,
Dar câți am fost adevărați?

Prin câte vine curs-a libertatea
Și câtă libertate am donat,
Din câți a răbufnit dreptatea,
Și-au râs și-au plâns și au luptat?

Eroi se nasc acum în fiecare
Și de strigăm mai tare suntem zei,
Dar câți au stat la propria-nmormântare
Sub bocetul macabru de femei?

Atlașii-s morți, cu morții vor rămâne,
Dar noi, trăind în umbra lor,
Nu încetăm să ne fălim cu-n nume
Și-a născoci "democrații" decor!

E timpul, dar, să ne privim în sine
Cât mai adânc și cât mai drept,
Să n-așteptăm zadarnic o minune,
Miracolul e-n noi, nu în decret!

Priviți-vă copiii, vii sau morți,
Priviți-le surâsul, încă trist....
Au fost martiri și trași la sorți,
Au fost mințiți, au fost uciși....

Redeveniți copii adevărați,
Cu sufletele lor fără păcat,
Ne-am săturat să fim pictați
Și de lozinci ne-am săturat!

Poate

poate părul tău precum o cascadă
sau brațele tale precum un zbor,
poate ochii tăi adormiți în visare
sau buzele-ți reci precum un izvor,
poate zâmbetu-ți trist
și pasul tău îndoielnic,
poate altceva
sau poate nimic din ceea ce pari,

sunt toate de vină
și vinovate le vreau
de aceasta iubire ce mă ține legat
de frunzele toamnei,
de apusuri de sori,
de ninsori nesfârșite,
de chemări peste zări...

Firesc

e firesc a muri...
dar când moartea vine deodată
te întrebi, mirat, în ce zi
ți s-a scris destinul pe față...

e firesc a iubi,
dar când dragostea te alungă odată,
socotești acea zi o minune trădată...

e firesc firescul din noi,
dar când cazi din iubire în gol
îți aduni cuvinte de doi
și le spui că ți-e dor...

și ce mai e firesc?
a trăi într-o mare de doi,
înotând cu o singură mână?
a spera inutil în noroi,
a pieri în furtună?

e firesc a muri
și firești ți se par atunci toate ,
căci poate-o sfântă vei iubi
și-un diavol îți va da dreptate...

Joc mortal

uneori mă joc cu moartea...
față în față
rareori îmi doresc să câștig...
și totuși mâna îmi tremură
atunci când ridic o singură carte,
de fiecare dată asul...
arul de pică!
și moartea râde

și jucăm mai departe....

Tablou final

șuieră vântul
părul tău șuieră pe nisipul de jad,
pe ochii tăi mirați- stele,
ninge cu mătânii
peste tine, valuri scaldă mirarea...
întreabă-mă de ce tac,
întreabă-te de ce taci,
clopotele strigă sfârșitul,
șuieră vântul...
părul tău șuieră...

Sfatul unui nebun

în mijlocul amiezii să țipi
în mijlocul acelor împăcați cu viața,
iar cu palma însângărată
să le ștergi chipurile încordate
de așteptare...
în mijlocul țipătului
să rupi amiaza în două
și partea din care vor țâșni aburi
împarte-o celor resemnați-
pe cealaltă ți-o vor smulge ceilalți.

Tu

și-o iau de la capăt
tu.....tu.....tu
nu-mi rămâne nimic
doar numele tău
strivit de privirea-mi goală
tu
și aici se opresc toate
mi-e frică
și strig
mi-e groaznic de frică!
mereu voi striga
tu...
și-o iau de la capăt.

Mirarea de-a fi

închide-mă înlăuntrul tău
ca pe o inimă,
ca pe o mirare;
strivește-mă de buzele tale,
pârjolește-mă în focul ochilor tăi
să nu mai pot respira,
să nu mai pot țipa;
nu-mi lăsa nimic,
ia-mi tot,
fiindcă tot sunt al tău;
lasă-mă-n tine,
uită-mă acolo
ca pe o mirare,

mirarea de a fi.

Singurătate

atâta toamnă pe străzi,
atâta tristețe
pe sub frunze frunze!
urmele mele ucise...
atâta vreme pierdută,
atâta iubire!
peste mine tăcerea,
lacrimi de vreme ascunse...

Fiecare frunză

fiecare frunză e o inimă,
fiecare inimă îmi spune ceva,
în curtea mea-
atâtea inimi...

fiecare frunză e o inimă,
fiecare inimă piere,
în curtea mea ferecată-
vântul și lacrimi de stele.

Numele tău

numele tău pe o pagină,
pe fiecare filă
de sus până jos,
de jos până dincolo de înțelegere;

numele tău pe capitole
cu litere braille pentru noaptea din mine,
numele tău sub palmele mele flămânde,
numele tău citit,
strigat
la pagina o sută,
la pagina un milion;

sculptat în mine
unic adevăr

Liberalizare

dau cu piciorul în pietre
și cel de lângă mine dă cu piciorul în pietre;
merg și-mi privesc pantoful dezlipit
de presiunea străzii,
iar cel de lângă mine are aceeași obsesie;
îmi vine să mușc din osul câinelui orb
când stau la coadă la pâine,
iar cel dinaintea mea
mestecă pagina economică
a unui ziar din vest;
dau cu piciorul în pietre
tot mai mari
pe o stradă cu prejudecăți liberalizate...

N-ai să mai vii

n-am să mai vin,
n-ai să mai vii-
ca și cum niciodată n-am fost;
cum poți uita,
cum pot uita
că avem o singură inimă-
ca și cum niciodată n-am fost;
frunzele cad,
soarele apune,
dar privește-ți mâinile-
câtă zăpadă...
n-am să mai vin,
n-ai să mai vii,
niciodată n-am fost...
cum poți uita,
ca și cum
soarele a apus,
atâta zăpadă...
n-am să mai vin,
n-ai să mai vii,
sufocați de cuvinte
vom pieri,
ca și cum am uitat
că nu vom uita niciodată.

Consultație

Am alergat la psihiatru
ocolindu-mă,
ocolindu-te
în cercuri largi,
în cercuri pătrate,
fericit că am inventat în sfârșit nebunia,
obsedat de haine fără trupuri,
de trupuri fără haine...
Am alergat la psihiatru,
nechezând
ca un rege sub cal,
ca o regină pe rege,
obsedat că sunt fericit
dacă port sufletul tău
într-un buzunar al ochiului...
Am alergat la psihiatru
plângând,
râzând,
convins fiind că am inventat
în sfârșit nebunia
dar m-am izbit orbește
de o sută paisprezece
psihiatri
așteptându-mă să-i consult!

Cretinul

dar, mai treziți-vă odată,
gândi cretinul
și în zbor o pasăre se frânse.

dar, mai treziți-vă,
strigă,
lovind cu pumnii-n stâncă
și de pe pisc
se nărui o biată ciută sfântă.

treziți-vă,
treziți-vă,
mă dor genunchii de credință-
și-apoi căzu
orbit de pocăință.

dar, mai treziți-vă odată,
muri cretinul, murmurând,

și-n urma lui
chiar Dumnezeu își aplecă
urechea la pământ.

Decembrie `89

ninge alb...
ninge alb...
doliu pe străzi,
noapte albă,
miroase a alb,
a suflete goale,
eroi desculți numără stele...
cântec alb,
clopote oarbe,
ninge alb...
ninge alb,
liniștit, a uitare...
ninge alb,
doliu pe străzi,
lacrimi albe.

Vis

mi-am visat într-o lacrimă dinții-
stam atârnat
și cerul gurii se umpluse de cer...
străinii au râs-
vei pieri;
stam dezbrăcat,
cu mine în brațe
și cerul se umpluse de sfinți...
străinii au râs,
vecinii au râs,
privindu-și fericiți dinții...
dar eu te visam-
stăteai agățată de lacrimi
ca un ochi de pupilă,
ca o oră de timp...
străinii au râs,
vecinii au râs,
groparii au râs
cu degetele aprinse
când tu ai fugit
deodată, prea mică,
deodată, nimic...
îmi visam într-o lacrimă dinții-
stam consternat
și pământul a râs.

Sfârșitul zeilor

mereu mai înalți
zeii piereau în vârful picioarelor,
căutând disperați
un buzunar în armurile lor ruginite,
orice ceva în ei înșiși,
un loc fără nimburi,
un întuneric strâmt
pentru șoaptele lor,
pentru țipătul cărnii lor
arse de veșnicia neîntâmplării,
mereu mai înalți,
zeii piereau în vârful picioarelor,
căutând disperați
un loc să-și arunce nimburile.

Atât de mult

o să-mi las părul lung,
iubitule,
visul îl voi lăsa;
o să-mi las trupul
în voia vântului,
în voia clipei,
mă voi îmbrăca numai în alb;
o să-mi las visul lung, iubitule,
străinule de tine,
străinule de viață,
fugar al meu
și al nimănui altcuiva;
te voi căuta pretutindeni
în mine,
în oricare ungher al ființei vei fi;
o să-mi las părul lung, iubitule,
lacrimile lungi,
dorul;
te-am mințit mințindu-mă,
te-am alungat alungându-mă,
dar atât de mult te-am iubit;
o să-mi las părul lung, iubitule,
în voia amintirilor,
în voia regretelor...

Dar

dar vei gândi că încă
mi-e foame
și din nou n-am să știu
în ce fel să amestec cuvintele
ca prima literă
pe care ți-o voi spune
să semene inconfundabil cu mine
mă vei lăsa să vorbesc
și nu vei auzi nimic
îți vei descheia primul nasture
al doilea
mă vei orbi cu strălucirea ta
nepăsătoare că eu
nu găsesc acea literă
care să semene inconfundabil
cu mine
ceva care să mă țină legat
de numele tău
în fiecare zi
dar tu vei gândi că încă mi-e foame
mă vei hrăni
fără voia mea
convinsă fiind că
încă mi-e foame
iar litera
litera nu va semăna niciodată cu mine

Marioneta

adormisem cu scrumiera
în mână,
cu mâna-ți în mână,
amețit de aburul cafelei-
obiect al tău;
adormisem,
marionetă stricăță,
tocmai la zâmbet;
adormisem cu dreptul
de a visa
a fi o jucărie nouă
în vitrina ta cu trofee -
cu scrumiera în mână,
cu mâna-ți în mână,
cătușe a sufletului meu obosit;
adormisem
cu speranța de a lua totul
de la capăt,
dar mâna ta trează
m-a pălmuit-
obiect al tău,
marionetă stricăță...
adio, iubito,
sărut scuturat în scrumieră!

Sinucidere

rupt
inexplicabil
ca un vreasc
între pământ
și lovitură,
pas prea greu
pe gheața vieții,
subțire,
inevitabil pas logic
dinaintea logicei prăbușiri
eternă în abis,
abis
repetare nefirească,
scufundare absolut așteptată
de la primul țipăt
la ultimul cuvânt,
rămas bun,
adio,
sau
la revedere,
revedere
putință de speranță
în disperare de cauză,

rupt
în plină lumină a zilei,
viață subțire,
copcă prin sentimentele tale,
loc de cădere a mea,
gaură-n cer,

rupt
în mijlocul despărțirii
de tine-
arma sinuciderii mele.

Ce

dar ce mai poți găsi
când flacăra s-a stins
și vântul a spulberat
cenușa?
ce să mai cauți
când chiar tu ai ars
în aceeași flăcăără
cu iubirea?
ce să mai spui
când totul s-a spus,
când buzele s-au topit
și cuvintele s-au ciobit?
ce să mai fii
când totul ai fost,
când flacăra s-a stins
și vântul a spulberat cenușa?

Tăcere

pe străzi,
cu tălpile goale,
copii încălțați în blestem
mângâie vântul,
din lacrimile lor
se hrănesc ploile și
visele nenăscuților...
pe străzi dezbrăcate,
bătrâni îmbrăcați
cu minciuni
caută cerul,
din ruga lor
au crescut îngerii,
s-au născut sfinții...
suntem nemuritori,
își spun ceilalți,
iar Dumnezeu tace,
lăsându-i pe toți
să-și mestece tristețea...

În numele cui

în numele cui plouă
tocmai azi
când învățasem să plâng,
amestecându-mi deodată
durerile
cu durerile lumii,
lăsându-mă orbit de neputința
de a-mi culege lacrimile?
în numele cărei legi
plânsul solitar a fost interzis,
tocmai acum
când lacrimile mele,
în numele tău,
se aprind
condamnându-mă la eternitate?

Când

când amintirile mă izbesc peste față
biciuindu-mi tâmpilele ca o ploaie rece,
când chiar tu pari a fi doar o-ntâmplare
lucidă,
în fața oglinzii,
aripi de frunze
îmi flutură fericiri îngropate,
când mă privești uimită,
ca o statuie din suflet,
plimbându-ți degetele
prin memoria trupului meu,
prin memoria inimii mele,
când ții de teama
visurilor mele rătăcite
prin speranțele tale
în fața oglinzii,
cineva îmi amestecă viața
cu lacrimi.

Întâmplare

s-a întâmplat în mine...
și- atunci,
ceva dinlăuntrul meu
a produs o erupție a firii,
un tremur al minții,
al retinei,
ca și cum întâmplarea
n-ar fi avut două capete,
ci doar unul singur,
ascuțit inconștient
până la demență...
s-a întâmplat în mine...
și chiar de-aș fi vrut
să nu se vadă nimic,
ceva dinlăuntrul meu
despre care nici nu știam
că există,
m-a izbit cu fruntea de lună,
ca și cum ar fi fost firesc
să te caut cu ochii închiși
tocmai eu,
tocmai pe tine-
o întâmplare neîntâmplată.

Dorință

răzvrătește-te,
hai, uimește-mă iar,
învață-mă să prețuiesc
adevărul tău,
cel mai simplu din lume!
spune-mi ceva,
un cuvânt de care
să-mi fie frică,
un cuvânt ascuțit
ca o lamă!
fă ceva,
orice!
uimește-mă iar,
răzvrătește-te
împotriva acestei tăceri!

Tatălui

îți voi scrie numele pe străzi,
pe ziduri,
resemnat în disperarea mea
ca un nebun în nebunie;
te voi chema,
te voi striga,
îți voi vorbi
ca și cum am uitat,
sau poate n-am știut niciodată
că tu ai plecat,
că te-am purtat chiar eu
pe tărâmul uitării;
te voi căuta
în toate cele lăsate,
în somnul și în sângele meu,
cu brațele, cu lacrimile,
în toate cuvintele
și în toate rugile mele;

îți voi scrie numele pe străzi,
pe ziduri,
și te voi aștepta, tată!

Minciună

te vor minți
că am murit,
nu-i lăsa să se bucure!
te vor zidi
în cuvinte,

dar tu să râzi,
înjură-i și cumpără-ți
o înghețată
cu frișcă
sau cu fistic!

Iubito,
morți sunt doar ei,
n-au fost vii niciodată,

iar eu voi renaște oricum
din dragostea ta!

Criză

în fiecare zi îmi vând o bucată
de suflet-
e uimitor ce coadă se face,
ca și cum în această patrie
criza de suflet
e mai grea decât criza de bani.
deseori vin copiii,
așteptând răbdători și cuminți
în urma bătrânilor obosiți-
cumpără puțin,
atât cât le pot încăpea
în buzunarele pantalonilor peticiți,
îi cunosc de acum,
mereu mai mulți,
mereu aceiași-
mă tem însă
că va veni
ziua în care n-o să mai am
ce să vând...

Regret

de-aș fi rămas atunci țarmul,
nisipul fierbinte,
țărâna,
ți-aș fi putut număra la nesfârșit
pașii...
de-aș fi putut rămâne vânt,
să-ți pot mângâia privirea...
de-aș fi fost mai departe nimic,
pretutindeni aș fi fost lângă tine,
dar m-am născut...
și atunci te-am pierdut!

Întoarcere

când vei auzi pasul meu,
răsunând pe coridorul cunoașterii,
să-mi deschizi orizontul
din stânga
sau dreapta,
să-ți ridici privirea ațintită
spre transparența pământului
și să-mi spui cuvintele pierdute
cândva de muritori:
bine ai venit ;
vom intra mai apoi
în orizontul deschis
și vom cina cu homer,
cu ovidiu,
cu sheakespeare;
vom visa că murim
și vom închide timpul
în logica trecutului
a fi sau a nu fi;
vom vorbi despre noi,
despre noi amândoi
și, astfel,
vom putea înțelege
ce nimeni nu va înțelege vreodată:
universul n-a existat...
iar noi n-am trăit niciodată...

Timișoara 89

pe bulevardele orașului meu
astă seară s-a plimbat moartea-
liniștită,
în cămașă de noapte,
ca și cum ar fi fost
în propriul ei dormitor;
n-a cumpărat nimic
din vitrinele înțesate de știri,
ci,
ironic,
și-a aruncat mătasea
în piața abstenenților...

pe bulevardele orașului meu
dimineață Chopen va cânta...

Tatălui

despre tine, nimic
cuvintele tale au rămas nerostite...
mi-e dor să-ți spun,
să-ți povestesc,
să te ascult pe tine...
să-ți strig că te-am iubit,
că te iubesc,
că mi-e așa de greu
fără de tine...
dar nu mai vii,
ce tristă-i lumea fără tine...
te-aștept în vise doar
să mă-mângâi,
să-mi povestești de tine...

despre tine, nimic
parcă nu ai fost niciodată,
mă doare că trăiesc,
mi-atâta dor de tine tată....

te-aștept și-acum
ca tu să vii,
de undeva din noapte
dar drumul tău

e mult prea greu
și ai uitat de toate....

te văd și-acum
în mintea mea ,
și te renasc în mine,
pământul n-o să-mi poată lua
iubirea pentru tine

tu,n-ai pierit,
tu, tatăl meu,
nu vei pieri vreodată
atâta timp cât fiul tău
te-așteaptă la o poartă!

Soției

ce cuminte stai tu,
așteptând ziua toată
să se-ntâmpie ceva,
să se nască odată
o minune,
o șoaptă
din sufletu-mi roată.

ce-ntrebare ești tu,
ascultând noaptea toată
cuvinte gasite de vânturi
în joacă.

ce iubire porți tu,
amăgind viața toată
că-ntre cer și pământ
eu sunt stea și sunt apă
și soare și lună
și mare-n furtună.

ce cuminte stai tu,
dăruindu-te toată
în deșert așteptând,
în deșert tot sperând
ca-n inima mea fericirea să bată.

Memoria regretelor

dacă toamna se frânge în lacrimi
udându-mi brațele întinse
în bezna cuvintelor,
scăldându-mi trupul gol de minciuni
cu o altă minciună mai mare,
dacă iarna se clatină
între mine și alb
peste gleznele mele fierbinți,
peste buzele mele încremenite,
ningându-mă până memoria chipului tău,
până în memoria pupilelor tale,
dacă te pot auzi în mijlocul ploii,
în această cădere albă,
în acest întuneric aprins,
și dacă orb am rămas
în mijlocul surzilor,
fie!
dar lasă-mi, iubire,
iubirea...
până-n memoria regretelor...

Tu nu știi

stau și-ți adun lacrimile.
plouă.
tu mergi în oarbă destinație
de parcă ai vrea să câștigi
un infern
și ochii ți-s gata să cadă-n
băltoace,
din amintiri
mă tem să te chem,
eu
doar
târâș
mi-am făcut o pâlnie
în suflet
să-ți adun sfintele lacrimi
încăpățânate să cadă în jos.
plouă.
tu mergi.
nici nu știi
că și ochii-ți sunt
înăuntrul meu,
mergi rătăcită
direct spre infern

și plouă
cu tine prin pâlnia mea.
de-aș putea,
de-ai putea
să te-ncap
în mine...
cu totul!

Bucurie

să-ți ascult inima
o bucurie simplă
să-ți păzesc visele
și să-ți cânt....

cântec ești chiar tu
în inima mea

să te privesc adormită
să-mi lipesc urechea
de trupul tău
și să-ți vorbesc

cuvânt ești chiar tu
pe buzele mele

să te alint
când somnul nu mai cade
pe gene
să-ți spun povești
și să-ți cânt din nou

femeie care cânti
în mine

Focul

să facem focul,
gândești;
să facem focul.
e vatra rece,
înfundată de timp.

prea verde-i durerea
să ardă,
prea verde...

dar să facem focul
cu ce-a mai rămas,
cu câteva vreascuri
de inimă.

aprinde focul,
iubitule,
mi- e sărutul atât de-nghețat...
e vatra rece,
înfundată de timp,
prea verde-i durerea...

dar să ardem
chiar noi, iubitule,
să ardem noi...

Scenariu

bună ziua!
spui tu,
statuie
sunt eu-
cu umbra întinsă
până sub tălpile
sandalelor tale noi;

ziua bună!
minți tu,
de parcă ploaia
m-ar uda numai
pe mine,
apoi,
stupid,
zâmbetul meu
pornește către tine;

și ce mai faci?
întrebi să-ntrebi,
eu te privesc oricum-
de ce să cred;

îți amintești?

sunt eu!
vorbește gura fără tine,
eu mă gândesc
că Dumnezeu
își bate joc de mine;

mă mai iubești?
râzi tu
de parcă aş fi
de piatră;

și nu mai știu
dacă sunt eu
acela care iartă

Nu știi

tu nici nu știi
că astăzi a plouat
cu lacrimile tale!

stai cocoțată acolo,
pe masa din sufragerie
și nici măcar
nu mă-ntrebi
când a-nceput să plouă...

surâzi stupid,
nici nu-ți pasă
că ai început să miroși
a credință,
că lumea te privește brusc
ca pe o sfântă...

numai eu nu te cred,
pe mine nu mă poți minți!
am obosit să te cred
și să alerg ca un nebun
după lacrimile tale...

uite,
plouă,
iar eu nu mai am loc
la mine în suflet
pentru atâtea lacrimi!

Efemerul

poate urma pasului tău
va rămâne până la apus,
până la sfârșit...

poate cuvintele tale
se vor auzi
peste țipătul morții...

poate părul tău va flutura
ca un drapel,
chiar și atunci
când nu vor mai fi patrii...

desigur, iubito,
din sânii tăi
se va hrăni
nesfârșitul,
din pântecul tău
se va naște
zămislirea...

totuși,
iubește-mă azi,
iubește-mă acum ,
pe mine,
efemerul!

Doar tu

tu nu purtai
ași pe mânecă
tu purtai fluturi
în inimă
și struguri
pe sâni

numai tu aveai visuri
în loc de cercei
și lacrimi până
sub tălpi
flori în priviri
și brațe deschise

tu nu erai întrebare
ai fost doar răspunsul
refugiul iubirii mele

Uitare

e tare frig...
și am uitat
de câte ori te-am blestemat,
de câte ori te-am așteptat
în noapte, singur, îngropat

e frig...
și nu mai știu
de ce și cum ne-am întâlnit,
prin ce cotloane ne-am iubit,
de câte ori te-am căutat
pe străzi cu nume de păcat

nu-mi amintesc nimic,
doar talpa ta rămasă pe nisip,
nici numele nu ți-l mai știu...
e prea târziu,
mult prea târziu...

e frig...
mă-ntreb de te-am iubit,
tu-n loc de inimă
aveai cuțit

e-atâta frig...
și-am obosit.
exiști sau nu.
eu am murit...

Istoria unei iubiri

mai întâi au fost cuvintele tale
lungi cât o noapte polară,
cuvintele tale roșii, astrale,
mai apoi tremurul minții mele,
al retinei,
tremurul fiecărui pas în umbra
visului tău...
mai târziu, învățasem să călărim
curcubeul,
neștiind sau ignorând neșansa
de a ne prăbuși din al nouălea cer....
s-a întâmplat, într-un timp,
să vorbim amândoi deodată,
să ne privim printre degete
cu ochii închiși...
s-a întâmplat, deși, nimic n-a fost
întâmplător,
să prindem țurțuri de atâta nemângâiere...
dar ne-am pierdut cu adevărat
doar atunci când ne-am privit în oglindă!

Coșmarul

privire exilată în lumi bizare, hâde,
și, doar Morfeu, ursitul,
cutează-a-mpărăți
fantasme, cețuri, iriși,
o cloacă de meschini....
se râde-n miezul nopții
și focul naște monștrii,
din jocul cu sirene se nasc fiicele
morții...
de pretudindeni urcă
un hohotit de diavol,
din cuiburi de cenușă
mai zboară câte-un sfinx....
e nesfârșită ura ce domină
aiurea
pe fețele întoarse, strivite-n perne moi,
și-n dimineți lacustre, acei ce sfânt deshid
străinile lor pleoape,
privind tavanul strâmb,
surâd a nebunie oglinzii de cristal,
sărută o icoană,
și ziua-i-a în val,
dar cei ce n-o pot face,
rămân pribegi, uitați,
pe drumuri încâlcite,
înlănțuiți de magi!

Amintirea ta

și apoi, amintirea,
sfâșiind fiecare clipă prezentă,
fiecare grăunte al resemnării...
timpul;
de-aș fi putut muri atunci
crucificat de nebunie,
înlănțuit de buzele tale,
sfărâmat de dragostea ta...
dar, din ce în ce mai pierdut,
târându-mi pașii pe alei,
tac în numele nimănui
și ascult doar liniștea ploii...
existență;
o filă rămasă albă
în așteptarea visului tău...

Ziua destinului

și, toate s-au întâmplat într-o zi...
împietrirea ta de la marginea vorbei,
gura mea sufocată, căutând cu disperare
cuvântul...

poate a fost într-o marți
cu plete ploioase, de toamnă,
sau a fost într-o joi, cine știe?
dar a fost într-o zi,
căci nopțile nu se născuseră încă,
ziua când sufletul meu
a fost amputat....
și toate s-au întâmplat în ziua aceea,
ca și cum universul nu mai putea continua
dintr-un punct,
pe care tu îl numiseși prea simplu, sfârșitul.....

Rugă

Plămadă, Doamne, doar îți sunt,
Pe roata veșniciei tale,
Și de-mi închipui că sunt sfânt
E doar să-ți pot sta-n poale.....

Biserici mari, biserici mici
Le tot ridic în mintea-mi crudă,
Dar, Doamne, e tot în zadar,
Caci te găsesc numai în rugă!

Prelați și magi și văzători,
Bărbați cu frunți înalte
Ne mint, duminica, în zori,
Că te cunosc în toate;

Dar știu ei, Doamne, cine ești,
Le-ai spus Tu asta, Doamne?
Le-ai spus că încă ne iubești
Chiar de iubirea noastră doarme?

De multe ori, Doamne, mă tem,
Că ne-ai uitat, de silă,
Și bâjbâim fără vreun sens
Cărarea spre lumină...

În fiecare zi mai punem câte-o cruce
Pe spatele tău, Doamne, istovit,
Și ne rugăm să o poți duce,
Că fiecare suflet fi- va mântuit!

Apocalipsa

beția orelor atârinate,
Damocles rânjind fericit....
buzele tale-mpietrite
poartă a țipătului, a disperării,
a ultimei șoapte de iubire...
e un exil al rațiunii
acest ceas când toate pietrele mor
cu fața în jos,
acest minut, această secundă
în care nu mai știm
cine am fost, cine suntem...
mai spune-mi că mă iubești
sălbatic, cu ură...
mai spune-mi...
e noaptea sfârșitului,
să râdem, să murim împreună!

Fratele răătăcit

Tu mergeai adâncit
pe drumul de țară pierdută
și mâinile-ți desenau
aripi de înger, aripi de zeu...
Pașeai adânc prin colb și în colbul
acela statornic
tălpile tale se îngropau până la glezne,
până la genunchi...
Tu mergeai în propria-ți noapte,
orbit de lacrimi împietrite,
surzit de țipete atârinate de suflet,
Mergeai fără să-ți pese
de nepăsarea ploii,

pe poteca de casă pierdută,
pe tarâmul parinților părăsiți...
Mergeai adâncit, cu tălpile îngropate
pâna la umeri,
fără să știi, măcar, că ajunseseși acasă...

Nota autorului

Cred că, uneori, fiecare din noi suntem tentați să luăm o hârtie și să așternem, așa, niște gânduri care vin de nicăieri... Probabil Dumnezeu a lăsat pentru fiecare un colțișor, acolo, undeva, în adâncurile minții, în care să ne refugiem atunci când afară, în realitatea cotidiană, suntem copleșiți de neajunsuri, de dureri, de tristeți...

Puțini însă găsesc acel colțișor.... Poate unii nici nu vor să-l găsească... Cu siguranță însă avem cu toții nevoie uneori de poezie. Chiar dacă nu suntem conștienți de acest lucru.

Deschizând această carte mă veți putea găsi pe mine, cel de dincolo de aparențe... și, poate, chiar o parte din voi înșiși.

Am fost mai mult îndemnat să fac aceste versuri cunoscute... Eu nu am crezut că sunt niște versuri cu o oarecare valoare. Dar am fost realmente uimit să constat că, citindu-le, colegele soției mele au plâns. Am fost de-a dreptul șocat să primesc aprecieri de la cititorii site-urilor pe care îmi postasem poeziile.

Nu au fost scrise inițial decât pentru mine, un fel de refugiu al sufletului, o modalitate de eliberare a sentimentelor sub presiune. Un fel de strigăt...

Iar dacă azi "strigătul" meu poate reverbera până în inimile voastre, nu-mi rămâne decât speranța de a nu mă judeca prea aspru.

Nu îmi doresc decât ca aceste poezii să vă aducă, chiar și pentru câteva clipe, mai aproape de acel colțișor de care pomeneam la început. Dacă va fi așa sau nu, probabil eu nu voi ști niciodată!

Aș vrea să mulțumesc mai întâi IUBIRII, altfel spus, lui Dumnezeu, familiei mele minunate și Primăriei Zărnești pentru spijinul acordat tipăririi acestui volum.

Cuprins

<i>Prefața</i>	5
<i>Când</i>	13
<i>Glumă</i>	14
<i>Noi</i>	15
<i>Ninge</i>	17
<i>Paradox</i>	18
<i>Dacă</i>	19
<i>Blestem</i>	20
<i>Singurătate</i>	21
<i>La tine</i>	22
<i>Omagiu</i>	23
<i>Speranță</i>	24
<i>Inventează</i>	25
<i>Ce bine!</i>	26
<i>Cuvintele</i>	27
<i>Fiului meu</i>	28
<i>Minciuna</i>	29
<i>Mai departe...</i>	30
<i>Am să te caut</i>	31
<i>Despre tine</i>	32
<i>Lasă-mi</i>	33
<i>Timișoara</i>	34
<i>Cu tine</i>	35

<i>Helior</i>	37
<i>Mamei</i>	38
<i>Tu</i>	39
<i>Păsările</i>	40
<i>Poetul</i>	41
<i>Iglu</i>	43
<i>Moartea unei iubiri</i>	44
<i>Hipnotica</i>	45
<i>Iubirea din noi</i>	47
<i>Cuvinte de iubire</i>	48
<i>Cântec șoptit</i>	49
<i>Ochi de strajă</i>	50
<i>Târziu... timpul</i>	51
<i>Alături de iubire</i>	52
<i>Tăcere bacoviană</i>	53
<i>Tăticul</i>	55
<i>Dăruiește-mi</i>	57
<i>Amăgirea</i>	59
<i>Peron</i>	60
<i>Noaptea sfârșitului</i>	61
<i>Minciuna</i>	62
<i>Credință</i>	63
<i>Spune-mi</i>	64
<i>Alter ego</i>	65
<i>Tăcere</i>	66
<i>Poezia</i>	67
<i>Necesitate</i>	68

<i>Celei care a murit nenăscută</i>	69
<i>Somnul rațiunii</i>	70
<i>Despărțire</i>	71
<i>Deziluzie</i>	73
<i>Iubire imposibilă</i>	74
<i>Iluzii în pas de dragoste</i>	75
<i>Prostituatei</i>	77
<i>Deznădejde în fulgi</i>	78
<i>Ultima scrisoare</i>	79
<i>Agonia gândului</i>	80
<i>Decembrie 1989</i>	81
<i>Poate</i>	83
<i>Firesc</i>	84
<i>Joc mortal</i>	85
<i>Tablou final</i>	86
<i>Sfatul unui nebun</i>	87
<i>Tu</i>	88
<i>Mirarea de-a fi</i>	89
<i>Singurătate</i>	90
<i>Fiecare frunză</i>	91
<i>Numele tău</i>	92
<i>Liberalizare</i>	93
<i>N-ai să mai vii</i>	94
<i>Consultație</i>	95
<i>Cretinul</i>	97
<i>Decembrie '89</i>	98
<i>Vis</i>	99

<i>Sfârșitul zilelor</i>	100
<i>Atât de mult</i>	101
<i>Dar</i>	102
<i>Marioneta</i>	103
<i>Sinucidere</i>	104
<i>Ce</i>	106
<i>Tăcere</i>	107
<i>În numele cuui</i>	108
<i>Când</i>	109
<i>Întâmplare</i>	110
<i>Dorință</i>	111
<i>Tatălui</i>	112
<i>Minciună</i>	113
<i>Criză</i>	114
<i>Regret</i>	115
<i>Întoarcere</i>	117
<i>Timișoara '89</i>	118
<i>Tatălui</i>	119
<i>Soției</i>	121
<i>Memoria regretelor</i>	122
<i>Bucurie</i>	123
<i>Tu nu știi</i>	124
<i>Focul</i>	126
<i>Scenariu</i>	127
<i>Nu știi</i>	129
<i>Efemerul</i>	131
<i>Doar tu</i>	132

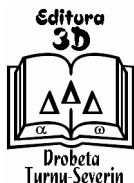
<i>Uitare</i>	133
<i>Istoria unei iubiri</i>	135
<i>Coșmarul</i>	136
<i>Amintirea ta</i>	137
<i>Ziua destinului</i>	138
<i>Rugă</i>	139
<i>Apocalipsa</i>	141
<i>Fratele răătăcit</i>	142
<i>Nota autorului</i>	143

tel: +40 722 62 01 82

fax: +40 31 816 43 70

xixquantum@yahoo.com

tel: +40 788 35 29 75

fax: +40 31 816 43 71

editura3d@yahoo.com

Tiparul executat la Imprimeria Editurii

MJM

Str. Felix Anderca, Bl. 7, 200410 - Craiova

Tipărit în Germania/Printed in Germany